Ч. 103 Второк 9 (22) мая 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вістя політичні.

(До ситуациї. — З ради державної. — Угорска делеґация. — Вісти з Хіни.)

Fremdenblatt довідує ся, що в огляду на то, що дня 7-ого червня припадає торжество 500-літного ювілею університету ягайлоньского, в котрім хочуть взяти участь польскі посли, буде скликане найблизше засіданє палати послів аж на 8. червня. — Виконуючий комітет ческих послів до ради державної і сойму краєвого збере ся завтра,ві вторoк, в Празі на засіданє — Найблизше повне засіданє австрийскої делеґациї відбуде ся дня 25 с. м., в пятницю, о 4-ій годині з полудня. На дневнім порядку буде справоздане буджетової комісиї о прелімінари міністерства справ заграничних.

В палаті послів тревало на суботнішім засіданю читанє інтерпеляций і внесень до години $4^{1}/_{2}$ з полудня. Між иншими відчитано також внесенє п. Левицкого і Дулемби в справі управильненя платні і забезпеченя на старість почтових і телеґрафічних манипулянток — З черги приступлено до читаня петиций, при чім Чехи вели дальше обструкцию, жадаючи поіменних голосовань над кождою петициєю. При третім іменнім голосованю показало ся, що палата неповна, супротив чого замкнув президент засіданє, та заповів, що о речинци слідуючого засіданя повідомить послів письменно.

На суботнішнім засіданю комісиї для справ заграничних в угорскій делеґациї висказав референт Фальк вдоволенє з одушевленого принятя Цісаря в Берлині і з торжественних запевнень о тривкости тридержавного союза. Бесідник звернув увагу на то, що як в престольній бесіді, так і в заявленю міністра ґр. Ґолуховского висказано ся з рівним признанєм і він тішивсь би, колиб показала ся правдивою вість, що між Австро-Угорщиною а Італією прийшло до умови в справі Альбаниї. Було би то доповненєм потрійного союза, відповідаючим умові з Росиєю, що-до задержаня на Балкані дотеперішного стану посіданя. Справоздавець поставив внесенє, щоби міністрови за сьвітлі успіхи єго політики висказано повне довірє і найгорячійше признанє, та щоби принято буджет справ заграничних без зміни. — Пос. Дюркович похвалив політику ґр. Ґолуховского і заявив, що не вірить поголоскам о початку протекторату Росиї в Болгариї, а то з причини умови, яку заключено між Австро Угорщиною а Росиєю. Однако бесідник домагав ся подрібних пояснень. — Ґр. Апоній хвалив ґр. Ґолуховского за заключенє австро-росийского договора і за піддержуванє тридержавного союза. Не вірить поголоскам о договорі між Росиєю а Болгариєю, але просить міністра о поясненє в тій справі. — Промавляло ще кількох делеґатів, почім забрав голос міністер ґр. Ґолуховский. Насамперед подякував референтови за висказане єму признанє і заявив о справі альбаньскій, що вправді нема окремого дипльоматичного договору між Італією а Австро-Угорщиною, однако всі держави інтересовані на Всходї бажають згідно удержати там давний лад. Вісти часописий о подіях в Болгариї були дуже пересадні. Болгарске правительство кілька разів обертало ся з просьбою до правительства росийского о висланє відпоручників для розслідженя болгарских фінансів. Росийске правительство повідомило о тім Австро-Угорщину, котра не мала ніякої причини противити ся тому. Поголоски о мнимій росийскій позичці для Болгариї неправдиві. Також в тім, що болгарскі офіцири виїздять до Росиї, не бачить бесідник нічого дивного, тим більше що для образованя служать болгарскі офіцири в армії німецкій, австро-угорскій і францускій. Вкінци заявив міністер, що ухвали конференциї в Гаґі імовірно вже вскорі війдуть в житє і в найблизшім часі будуть установлені міжнародні мирові суди. — По тій промові приймила делеґация буджет міністерства справ заграничних.

З Пекіну доносять, що рух в Хіні звернений против чужинців зачинає рости до що раз небезпечнійших розмірів. В окрузї між Пактінху а Пекіном розрухи против християн дійшли до тої степени, що замордовано 73 християньских жінок і дітий. Богато осіб спалено живцем. Католицкі місионарі доносять, що прийде до ще більших забурень против християн, бо теперішне правительство, котре не любить чужих, попирає ті розрухи.

„Таймс" доносить з Пекіну, що між кореаньским правительством і росийским послом Павловом підписано угоду, на підставі котрої Корея відступила Росиї в пристани Масампо

3)

ЗНАТОКИ МУЗИКИ.

(З голяндского — Юстуса ван Мавріка).

(Конець).

Остаточно симфонія скінчила ся. Серед грімких оплесків присутних кланяв ся пан Бемс, махаючи хусточкою перед лицем для прохолоди. Ціла єго стать сияла радостию і гордостию.

— Чудесно, величаво! Яка сила в акордах! Яка краса музики! То просто непонятно! — роздавало ся з усіх сторін.

— Яка пристрасть лежить в цілім творі! Які ніжні ті переходи флетові! — крикнув один.

— Зараз чути, що композитор хотів сказати! — сказав другий.

— Той чоловік просто малює тонами! — замітив глупо третий.

Кождий сказав щось і нічо; одним словом, всі були одушевлені і похвалам не було кінця. Поволи вийшла публика з салї, бо друга часть концерту відбувала ся літом в Флерсгаймі звичайно в огороді.

Ми і ще кількох приятелів і почитателів славного пана Бемса лишили ся, щоби зложити композиторови желаня. Він приступив до нас з склянкою води в одній руці і з мокрою від поту хустиною в другій.

— Ну? — спитав з побідоносною усьмішкою.

— Прекрасно, друже, пречудно, величаво! Дякую вам! Дякую! — сказав тайний радник, стискаючи обома долонями єго руку. Відтак прибрало єго лице глубокомислячий вид, він відступив один крок назад, борода сховала ся між кінції єго твердого ковнїрика, і подавшись трохи наперед, вийняв табакирку, понюхав табаку, чихнув, відкашльнув, і вкінци сказав торжественно:

— Пречудний, твір музичний! Хто того твору не розуміє, не варт Біґме нюха табаки.

— Ну? — сказав Бемс і єго усьміх виглядав ще більше побідоносно.

— Поважаний друже! Зараз при перших тонах зрозумів я, чого ви хотіли; я сейчас відчув, що то єсть: очевидно образ людского житя, але як прекрасно представлений! То allegro з початку, то очевидно дитячий вік, само слово то говорить: allegro значить, веселий, дитинний; отже веселий дитячий вік. Відтак приходить лаґідна музика флетів і adagio, то є перехід до молодечих літ; поволи розвиває ся мелодия в образ віку мужеского, що знаменито віддає гра всїх інструментів. Дальше приходить борба пристрастий — любов. Ах, як пречудно віддають то місце тужні, сьпівучі тони скрипок. Ні, ні, друже, то не пересада, то просто величаво. Даруйте, але за „любов" мушу ще окремо подякувати вам і стиснути вам руку.

— Гм, гм — сказав Бемс, і єго лице дивно якось змінило ся; він скоро вихопив руку з радникової долоні.

— Відтак приходить прекрасне місце для дутих інструментів; здаєть ся чоловікови, що бачить образ цілого зрілого віку, як пересуває ся перед очима....

— Вибачте, що я вам перебю, пане раднику, але справді годі довше видержати: Ви бачите і чуєте в музиці неможливі річи. Людске житє? Куди! — крикнув майор. — Ви не знаєте. цілком не знаєте. На мою гадку, представляє та симфонія — так, бачить ся, називає ся той твір — цілковитий образ битви. Спершу чути дуже добре наближуванє войск; відтак розпускають ся в ряди — то ясна річ; а відтак то скавуленє скрипок — то до чорта дуже добре — тож таки видко, що то страх, який нападає на тих хлопців, що ідуть перший раз в огонь. Відтак чую виразно пальбу пушок, а то, що брязчат тарельцї, то очевидно свист ґранатів, як пролітають над головами. Дальше іде вже борба — бачите, любий пане раднику, я то всьо перебув, треба бути вояком, аби уміти відчути. А вкінци то „бум" — то послїдний вистріл. На послїдок ті зойкливі тони — дуже добре придумані: то немов би я чув як стогнуть ранені. Пречудна річ.

Бемс сів. Єго лице поблїдло.

— Але пане майоре! Як можна так погано говорити? — замітила жена тайного радника. — Ви оцінюєте симфонію виключно з войскового становища, то страшно! Мені здаєть ся, що ви цілком помиляєте ся, правда, пане Бемс?

Композитор лиш сумно притакнув головою.

— Мені видить ся, що я єї ліпше зрозуміла — говорила дальше усьміхаючись. — Наш

маґазин на углї і шпиталь маринарки. В другім уступі угоди Росия обовязала ся не ставити в будучности жадань що-до територий на острові Каедо і ніяких територий на тім острові не виарендувати. За те Корея з свого боку обовязала ся ніякій иншій державі не відступати територий на згаданім острові.

Новинки.

Львів дня 21-го мая 1900.

— Преосьв. епископ Шептицкий в Раранчу. Черновецка „Буковина“ пише: Дня 16 мая 1900 в полудне прибув Владика на візитацию в супроводі о. крил. Костецкого та Вп. п. др. Вірфля старости. Вже від сільскої границї очікувала численна бандерия кінна, та провадила Владику до села. Перед селом була устроена величава тріюмфальна брама, де множество народа очікувало Владики. Тут витала его старшина громадска на чолї з начальником п. Красовским хлїбом-сілею по рускому звичаю, також витали жиди з тойрою. На брамі ожидали Владику сьвященики о. Федик, о. Лабій і о. Гелюк з Заболотова з процесиею і тут церковне братство передало Владицї величезні колачі і сіль. Молодїж шкільна під надглядом своїх учителїв зробила перед школою шпалїр і сьпівала кантату „Вез Бога анї до порога“ Воробкевича, котру научив їх красно сьпівати учитель п. Русняк. Від брами йшов Владика 1 кільом. пішки до церкви, а здвиг народа робив шпалїр. На церковних дверех витав Владику місцевий парох о. Федик красною промовою, передаючи ему ключі церкви. Коло красного престола відправив Владика в церкві сьв. молебен, вийшов на двері тримати проповідь народови, котрий в церкві не міг поміститися і говорив цїлу годину так милозвучно, що й мала дитина могла его порозуміти. Потім люди межи собою говорили: „Такого слова Божого, такої науки ми ще від коли родили ся, не чули, аби хто говорив“. Вкінци катихизував школярів і роздавав їм сьв. образки та медалики. По церкві удав ся Владика до пароха переглядати книги урядові, звідтам посітив школу, де витав его директор п. Ярошиньский. На запросини п. дїдича др. Стефановича пішов Владика до двора на обід. По полудни о 5-ій годинї від'їхав Владика до Погорилівки на візитацию, оставивши дуже миле вражінє і любов в публицї.

— Похорон обох помордованих Бекерским женщин відбув ся вчера по полудни при участи яких 10 тисяч людий. Похороном займив ся поручник Фрідберґ з 30 полку піхоти, у котрого муж убитої Анастазиї служив як войсковий служачий. Похорон отвирало братство з церкви сьв. Петра і Павла, котрої парох разом з капелянoм шпиталя о. Бобровичем вів похорон. Обі домовини зложено в однім гробі на кладовищи Личаківскім. — Бекерский, як ми то вже доносили, признав ся до вини і каже, що убив Настю із злости за то, що мусів їй дати свою метрику на застав за 90 кр., які їй був винен. Але може був би еї не убив, як би его не намовив був до того его товариш Кінаш, котрого також арештовано. Він впросив ся на ніч і насамперед убив Настю сокирою, а відтак і Юстинку, бо бояв ся, щоби она его не видала. Коли дитина по першім ударі ще рушила ся і давала знаки житя, він взяв ніж, що лежав на столї і ще дорізав еї. Коли брав ся до убийства і вже хотів замахнути ся, якась сила его здержала і він сів на куфрі в темній хатї та став думати. Але знов щось стало его перти до убийства; він вхопив за сокиру і зробив смерть спячій на постели Насти і Юстинї коло неї. Відтак засьвітив, знайшов свою метрику, взяв еї і полярес Настї, в котрім була срібна обручка та кожушок Войтуна і вийшов. Зараз по тім продав кожушок якомусь селянинови, що вертав з міста і за одержані гроші пішов пити.

— Не удало ся! Герш Кляйнер зпід Збаража, еміґрацийний аґент, підняв ся вивезти за границю Австриї двох молодих еміґрантів, Дмитра Доктора і Кароля Кшевіцкого з Валахівки в повітї збаражскім. Привіз обох аж до Подгуржа під Краковом, а знаючи, що на краківскім двірци з полициею тяжка справа, всадив обох на фіру і повіз їх на стацию до Заберженова. Але й там не пощастило ся: чуйний вахмайстер жандармериї заарештував усіх трех і привів до Кракова, а там посаджено їх до арешту.

— Засуд на смерть. По дводневній розправі перемиский трибунал засудив на підставі вердикту судиїв присяжних, Данька Панькова з Селиск на кару смерти через повішенє за то, що свою жінку до того ще в вагітнім станї убив в ночи 6 го грудня м. р. на полях в Демидові. Паньків ударив свою жертву наперед обухом сокири по голові, а приголомшену опісля задушив. Данькового батька Івана засудив трибунал за співвину на сїм лїт тяжкої вязницї.

— Хіньский Саломон. Виходяча в провінциї Горан місячна ґазета розповідає цікаву історию про одного хіньского судию, котрий як другий Саломон розсудив справу. Річ була така: Трох мужчин позивали ся о одну жінку і кождий казав, що она то законна жінка, один другому не хотів уступити і доказував своє право. — Коли так, — сказав наконець мандарин зовсім поважно, — коли не хочете погодити ся, то нема иншої ради, лиш мусить жінка гинути, кажу еї стратити. Судия казав принести велику чарку вина, всипав щось до него і змусив жінку, щоби випила то вино. Жінка вже й без вина дуже роздразнена, упила ся і стала щось лепетати мов не своїм голосом. Судия лиш на то чекав. Тепер відозвав ся він до одного з тих котрий казав, що то его жінка: Бери собі жінку до дому бо она буде вмирати. — Той не хотів брати і зрік ся зараз на письмі всего права. Так само зробив і другий. Та й третий якось не радо хотів брати отроєну женщину; але коли собі подумав, що то таки его шлюбна жінка взяв еї. А судия тогди до него: Не пожалуєш того, бо твоя жінка буде жити, она лиш упила ся вином, а то що я всипав до вина, то був лиш палений цукор.

— Помер о. Щастний Саламон, парох в Комарниках коло Боринї, дня 18 с. м., в 68-ім роцї житя, а 41-ім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

Віче господарске в Білім Камени.

Дня 16-ого мая 1900 відбуло ся віче господарске, устроене тов. „Сільский Господар“, в читальни в Білім Камени.

На вступі зазначив голова товариства, Вп. о. Тома Дуткевич невідрадний стан хлїборобів, і вказуючи на инші народи, завізвав присутних, щоби лучили ся в товариства і спілки господарскі. — П. Ів. Петришин реферував о плеканю рогатої худоби. Поясни́вши раси, представив лихий спосіб годованя худоби межи селяньством котрий не лиш не оплачує ся, але приносить страти. Закінчив 8 ма заповідями що до плеканя худоби, в котрих помістив головні засади годівлї рогатої худо-

дорогий композитор представив нам без сумніву якийсь образок з сїльского житя, на пр весїлє. Лагідний, милий початок, ах, то чудове, то запросини на весїлє; сильні переходи відтак, то сходять ся гостї; ті прекрасні соля на флет, то без сумніву любовна розмова молодих. Ах, люби пане Бемс, яке то хороше, яке ніжне! Любовні тони скрипок прегарні — кожда женщина мусить то відчути; справді лиш женщина і мати може красу того місця зрозуміти.

Замовкла на хвилю і поглянула любовними очима на чоловіка, що понюхав табаки і подивив ся на майора, немов би хотів сказати: „А що? Бачили таку жінку, що?“

Жена радника говорила дальше:

— Трубки означають, що надходять стрільці, аби повитати молоду пару. О, то прекрасно, як флет наслїдує спів птиць. Поволи надтягає буря, лютить ся з великою силою і проминає. Яка радість! Дзвінок на церковній вежи відзиває ся по бури. Всьо радує ся і вкінци приходить від'їзд новоженцїв. А тепер приходить найзнаменнїйше з цїлої симфонії — той удар у великий бубон, „бум“. То вистріл з пістолета в честь молодої пари. То роблять тут все в часї весїля. Ви того імовірно і не знаєте, пане Бемс, але такий тут звичай і тому власне то „бом“ таке удачне! Що на то скажете, дорогий друже, чи я зле зрозуміла?

Бемс не відповідав. Дивив ся перед себе звісивши голову на груди. Білявий молодик дивив ся на композитора з співчутєм і обернувшись до жени тайного радника почав говорити, вимавляючи поволи кожде слово:

— Даруйте, ласкава панї, що я иншої гадки. Я трохи розумію ся на музицї і менї здає ся, що та симфонїя представляє щось фантастичного. З початку темно — загальний заколот. Чути милі звуки, пречудні мельодиї викликують тисячні відгомони в чудовій околици — видко величавий зачарований замок. У воздусї птицї щебечуть свої пісні. Всьо жиє в спокою, радости і щастю. Нараз серед громів і блискавок являє ся злий дух з цїлою громадою опирів і смоків. Починає ся завзята борба; злий дух хоче зруйнувати царство щастя і мира. До борби мішає ся вода, огонь, воздух і сьвітло, всьо мішає ся, але вкінци побіда по сторонї добрих духів. „Бум!“ — Удар бубна то побіда над злим духом; він паде в безодню і з зойком утїкають его товариші. Радістні оклики звіщають при кінци освободженє добрих духів.

Я подивив ся на Бемса, бо нагле зірвав ся він з крісла блїдий і немов наполоханий; хотів промовити, але не міг добути ні слова.

— Алеж пане, погляньте на композитора, то побачите, що то неправда — сказав один з купелевих гостий, старий капітан маринарки, що прилучив ся був до нас. — Я вам скажу, що то значить, я то зараз пізнав. Симфонїя не представляє нїчого иншого лиш корабель, що пускає ся на море, там захоплює его буря і він потапає. То „бум“ то послїдний вистріл на тревогу, а сумний зойкіт при кінци то крик подорожних і моряків, що вандрують рибам на снїданє....

Ще моряк не скінчив говорити, як Бемс вилетів з салї, перевернув кілька крісел, що стояли при дверех і відтрутив свого капельмайстра, першого скрипака, котрий ішов питати, чи композитор прийде дириґувати другою частию концерту. Всї стояли як дурні. Видко було, що нї один із знатоків музики не вгадав. Менї впало на гадку прикликати до нас першого скрипака, що стояв коло дверий і здивований розглядав ся. Тайний радник оповів ему коротко о що ходить і хитро закінчив:

— Бачите, пане, ми хотїли би пізнати вашу гадку лиш тому, бо ріжнимо ся в дечім в наших поглядах. Впрочім ми всї годимо ся на основну гадку, але ті побічні подробицї, гм, гм. Знаєте, яку цїль мав композитор коли творив ту симфонію, що ми тепер еї чули? Ви розумієте той твір добре?

— Очевидно! Менї здає ся, що кожда дитина порозумілаб еї. Я кілька разів обговорював ту симфонію з паном Бемсом. Він хотів додати до неї ще род поясненя, так щось як Бетовен до своєї симфонії. Але я ему сказав: Не робіть того, пане Бемс, Бетовен і такі всї люди як він може того потребували, але тепер говорить музика сама за себе. Пощо вам хапати ся такого застарілого средства, котре надто й непотрібне при такім творі.

— Очевидно, очевидно! — сказав тайний радник і додав дипльоматично: — Цїлком так само думаю. Нїякого друкованого поясненя, устно о много лїпше. А ви якої гадки?

— Ах, поясніть нам будьте ласкаві! — просила панї радникова.

— Що представляє та симфонїя? — шептав білявий молодчик.

— Як вам скажу, то й самі признаєте, що она не може нїчого иншого представляти. То вязниця і смерть Тропмана.

— Як? Що? — відозвало ся нараз кілька голосів.

— То лиш дивно, що нїхто з вас того не пізнав. Оножь таке просте.

Серед гробової тишини відповів тайний радник подаючи капельмайстрови табаку:

— Хто вам сказав, що ми не розуміли? Так загально ми всї дуже добре відчули, що там була вязниця і т. д. Але мусимо сказати

би. — В дискусиї голова товариства згадав о найчастійших випадках занепадання рогатої худоби, і захвалив яко средства уживані ним яко успішні, а то: 1) против вдутя: головка чіснику, розтерта в лїтрі солодкого молока, а у великім пробите трокарем; 2) против кольки маленьку ложочку стрільного пороху розтертого в лїтрі квасного молока; 3) против запору $^1/_2$ фунта віденьского соли ґлаберской і енема. — На запитане: що то есть „паскудник“? — відповів, що такої хороби нема, а лиш через несьвідомість люди мучать худобу, натираючи плївку горішної повіки сілю. — В дальшій дискусиї пояснив головні засади при годованю телят, подані референтом, перестерігаючи перед годівлею телят в першім роцї зеленою і воднистою пашею. — О. Цебровский в довшім рефератї подав ради ростин пастівних та їх управу, представляючи користь з того в доходах господарств а що більше, що управа їх підносить плодовитість землї, особливо через управу ростин мотильковатих земля набирае азоту а через окопові очищае ся ріля. Тому в рільництві необходима есть зміна плодів. Референт пояснив з яких причин взяли ся люди до управи збіжа, як повстала дво- і три-полївка, показував як повинно ся подїлити поле і в якім порядку що управляти, щоби зміна плодів була корисна. — В дискусиї виринуло питане як сїяти просо, яких штучних навозів уживати, як позбути ся моху на сіножатях, котрі то питаня рішив голова товариства.

Третий відчит о промислї овочевім відпав задля спізненої пори.

Віче тревало від 3 до 8 год. вечера. Народу була повна саля, так що аж задушно було. Кромі того з надвору через вікна слухали люди, що досить з гумором підніс п. секретар товариства при своїм рефератї. На будуче, буде товариство старати ся уряджувати такі віча під голим небом.

Чи хосен з того віча великий? — На те годі відповісти. Суть бо селяни, котрі гадають, що хлопа не треба учити господарства, бо він вже сам то добре знае, а таких на нещасте есть більшість, але з другої сторони знайшли ся і такі, що в дискусиї забирали голос і з найбільшим заінтересованем слухали викладів до кінця. — *(Очевидець).*

Телеґрами.

Відень 21 мая. Президент кабінету др. Кербер виїхав вчера по полудни до Будапешту.

Петербург 21 мая. До „Нового Времени“ доносить з Джумлї на Кавказі, що вчера в полудне прибув там шах перский, котрого повитали російскі достойники. Шах вибрав ся в довшу подорож по Европі.

Льондон 21 мая. Хоч міністерство війни не одержало до тої пори урядової вісти о освобдженю Мафекінґа, то однако всї приватні донесеня і телеґрами потверджують ту вість. Анґлїйскі войска війшли до Мафекінґу без опору, бо Бури ще перед тим відступили від облоги. В Льондонї величезна радість. Всї улицї прибрані хоругвами і цїле місто ілюміновано.

Преторія 21 мая. Президент Крíґер повідомив заграничних консулів, що з огляду на то, що постановлено боронити Йоганпесбурґа, не бере ніякої одвічальности за шкоди в житю і майнї заграничних підданих. Крíґер предложив Робертсови виміну полонених.

Льондон 21 мая. З Кронштадту доносять, що ґенерал Девет повідомив Робертса, що піддасть ся з цїлою армією на деяких услівях. Здаеть ся що прийде до порозуміня що-до тих услівій.

честну правду — що то дотикало Тропмана, того ми не знали, нї! Гм, гм!

— Може поясните нам близше цїлу річ? — сказала жена тайного радника, поглянувши зі страхом на свого мужа.

— Дуже радо, прошу панї — відповів капельмайстер і відкашлявши сказав: — Allegro — гм, то просто allegro, кожда симфонія мае allegro, так само і тота.

— А дальше?

— Перехід до adagio то — гм — то перехід, більше нїчого. Відтак приходить перша скрипка і тут розпочинае ся річ. Та гра скрипки представляе дуже добре і правдиво тревогу злочинця. Гра флета, відтак трубки і басів то образ его скритої утечі. То „пом! пам! пом! пам!“ то очевидно відгомін его кроків: пом! пам! пом! пам! — він тоді іде. Гра всїх інструментів що відтак слїдуе, то справедливість, що его задержуе. Конець: тра, тра, пунґ, ля, ля, ля — і скрипкове: шрум, шрум, шрум! та вкінци басове: ее—ег представляе, як менї видить ся дуже точно его увязнене. Сольова часть на флет і челльо: ляіту, ля, ля, дуіду, ля, гі, ту! — незвичайно вірно малюе его самоту у вязници. Жалібні звуки: огіо, огіо, ляілю, ляілю віддають знаменито докори совісти і жаль а тяжкі звуки піколя: пі, пі, піллїпіпі, вказують на то, що він плаче; чути як сльози падуть: пі, пі, піллїпіпі! Дальша гра представляе образи з судової розправи. Сольовий звук фаґота то голос президента суду, а сольо на бубон то промова оборонця. Жалібні соля клярнетів і обої то признане і засуд Тропмана. А вкінци короткі удари на малім бубни представляють дуже вірно будову руштованя. Кінцевий уступ передпослїдної части симфонії представляе очевидно товпу народа, що приглядае ся смерти засудженого.

Остаточно послїдна часть, що розпочинае ся: рум, пум, пум, рум, пум, пум! на бубнах, показуе нам як засуджений виходить на руштоване. Відтак слїдуе тихонька гра і „бум!“ Той удар у великий бубон представляе як топір ката спадае на карк засудженого. Голова Тропмана відлетїла — справедливість побідила. Крик страху проносить ся воздухом і всьо кінчить ся. — Як бачите симфонія представляе річ дуже наглядно і зрозуміло. Тепер розумієте єї?

Так закінчив перший скрипак і усьміхнув ся, немов би нас жалував.

— О розуміемо, дуже добре розуміемо. То дуже просте і чудесно гарне — відповів тайний радник заживаючи табаки.

— Ах, яка чудова музика! — зітхнула его жінка.

— Знаменита — крикнув білявий молодець.

— О, Бемс то ґеній — замітив скрипак і поклонившись відійшов.

— То знаменитий чоловічиско, славний музикант — скрикнув нагле майор, що доси мовчав і пригладжуючи вуси сказав: — Славна штука! А знаете що найлїпше? Нї? Ну, симфонія — оно так називае ся, правда? — представляе дуже добре битву, але як нам скрипак тепер пояснив, то малюе добре і смерть Тропмана.

— А що сказав Бемс? — спитаете тепер. Бемс нїчого не казав, але він тим більше чув. Его любов до музики будучности збільшала ся з кождим днем і він гадав: Мене і Ваґнера товпа не розуміе, але — пізнїйше сьвіт колись нас оцїнить.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова — День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольного, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава

посп.	особ.	Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	До Львова — День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівцїв

посп.	особ.	Ніч
	12·05	З Скольного, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в недїлю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність стверджено̂ї вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Мариї Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).